

Lov, fom Folkethinget vil have, støt os i det og det, og overfor os har Ministeriet sagt: det kunne vi ikke bruge, det kunne vi ikke gaa med til, vi kunne ikke engang forhandle derom, — det have vi jo hørt flere Gange —, og det er udklaret dertil, at vi kunne høre den ene Gang efter den anden af den høitagtede nuværende Conseilpræsident, at Alt, hvad man her kan sige, er spildt Umage, det kan man spare. Saalænge Forholdet er saaledes, kan der ikke paa nogen Maade være Tale om, at man kan komme til denne Overenskomst, som Alle ere enige om at prise. Alle sige, vi skulle have en Overenskomst, men man forstaaer det fra den anden Side saaledes: I skulle give os Ret, I skulle give os, hvad vi ville have, saa komme vi nok til en Overenskomst, gjør blot, hvad Ministeriet ønsker, saa blive vi enige med Ministeriet, og saa gaar Alt overordentlig deiligt. Men, mine Herrer, paa denne Maade kan Enighed ikke komme tilstede; sørend der kommer et Ministerium, som først gjør Sit til at skabe Enighed — og det ikke en saadan Enighed, hvori den Ene underkaster sig fuldstændig den Anden, men en Enighed, der giver Enhver Sit og er villig til at indrømme alle berettigede Hensyn, — før vil der ikke kunne komme Enighed, men dertil er dette Ministerium aldeles udfikket, selv om det i dette Dieblit vilde. Det har stillet sig saaledes i det Par Par, det har staaet, at jeg tror, at ingen af Parterne vilde tro det. Skal der komme en Overenskomst, saa maa den komme ved andre Mænd, thi disse Mænd have stillet sig saaledes, at det er klart, at de ikke kunne udrette Noget i den Henseende, og saalænge de staa, er det spildt Umage, saa er det Noget, man kan spare, for at gjentage Conseilpræsidentens Ord, naar man taler om en mulig Overenskomst. Det nuværende Ministerium er den første Hindring for en Overenskomst, det er en uoverstigelig Hindring for en saadan, og sørend det er fjernet, nytter det ikke at tale om Overenskomst. Det skal siges, og det skal staa fast, at, naar Uenigheden efterhaanden er kommen til den Høide, hvorpaa den nu er, saa kan dette ubledes af den Stilling, som disse tre Ministerier, det ene efter det andet, have indtaget. Kunne vi ikke erindre, at det andet Ministerium, der afløste det første, indtog en endnu skarper Stilling overfor os end det første, og har det nuværende Ministerium ikke forsøgt Spliden, har det ikke stillet sig endnu ynkste anderledes med Hensyn til Folkethingets Flertal end de to foregaaende Ministerier? Svorledes skalde der da under disse Forhold kunne være Tale eller Tale om, at en Overenskomst vilde kunne komme tilstede? Jeg siger derfor: Tal ikke om Uenighed mellem Folkethinget og Landsthinget, men tal om et Ministerium, som vil gjøre Sit, og som er nødvendigt, thi Forskjellen mellem Landsthingets og Folkethingets Sammensætning er saa stor, at, naar der ikke kommer en berettiget,

fornuftig og forstandig Mægler, som med Alvor, af sit fulde Hjerte vil indtage en Mæglers Stilling, saa kan det ikke gaa; dette er den første Betingelse for, at det skal kunne gaa. — Vi have i den senere Tid set en mærkelig Kjendgjerning fra de ærede Herrer's Side derovre og fra et andet Sted. Da en enkelt Minister i en enkelt meget vigtig Sag havde nærmet sig Folkethingets Flertal og havde anerkjendt, at han i denne Sag i alt Bøsentligt sluttede sig til Folkethingets Flertal, har man da ikke netop set, at de, som erklære, at de gennem Lykt og Lyndt ville støtte Ministeriet, vare uenige med vedkommende Minister? Man har set, hvorledes fra den anden Side han blev behandlet, da han dristede sig til i en enkelt Sag en enkelt Gang at træde frem med Grundføringer, som Folkethingets Flertal billigede og sluttede sig til. Det er et Exempel, man skal staa fast, naar man her hører disse mange Udtalelser om, at man skal vise sig medgjørlig og slutte Overenskomst. Her kunde en Overenskomst være sluttet; her maatte vi have ventet, at det ene og det andet Thing og samtlige Modstandere vilde have kunnet slutte sig om denne Sag, naar der var en alvorlig Villie til Overenskomst, men har man villet det? — Jeg tilstaaer, at det gjør mig ondt, hver Gang jeg kommer til at tænke paa, at den nuværende Conseilpræsident er en af dem, hvem der i 1866 blev givet konstitutionelle Forrettigheder for at afhjælpe den, som man kaldte det, Misforntøielse, hans Standsfeller sagdes at være med Hensyn til Grundloven af 1849. De meldte sig fortrydelige og vare misforntøiede, og man sagde da: Nu skulle vi se at vinde de Misforntøiede her i Landet og give dem Forrettigheder for at fjerne deres Misforntøielse. De fik ogsaa disse Forrettigheder, og den ærede nuværende Conseilpræsident var en af dem, der vare med til at staffe dem disse. Skalde man da ikke kunne have Grund til at vente, at man maatte føle sig tilfreds, naar man havde faaet disse Forrettigheder overfor en stor Mængde af sine Medborgere? Nei, det er netop Mænd af denne Samfundsklasse, der nu ere med til at vise, at de ikke ere tilfreds med de Forrettigheder, de have faaet, men ville vinde endnu langt mere. Jeg tror, Befolkningen havde været berettiget til at vente, at netop denne Borgerklasse, der som der fra anden Side skalde reises nogen Uenighed, nogen Modstand, vilde i Grundringen om, at den har faaet Forrettigheder i konstitutionel Henseende, virke Alt muligt til at udjevne disse Stridigheder, men i Stedet derfor ser man, at de nære dem Dag for Dag. Der er talt om den Adresse, vi i sin Tid indgave herfra, og hvori der udtales den Formening overfor Hans Majestæt Kongen, at et Ministerium maatte være i Overensstemmelse med Folkethingets Flertal. Jeg var Ordfører i denne Sag, og det blev under Forhandlingerne, endnu inden Adressen var vedtagen, udtalt af mig som Ordfører, at, naar vi ikke i